

Arrest

nr. 142 341 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 maart 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 februari 2015, van de beslissing tot vasthouding en vrijheidsberoving van 16 februari 2015, en van de mededeling van 12 maart 2015 van de datum van repatriëring.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. 141 003 van 14 maart 2015 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op artikel 2 van het besluit van voormeld arrest nr. 141 003 van 14 maart 2015 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 24 maart 2015 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij arrest nr. 141 003 van 14 maart 2015 (de vermelding 14 maart 2014 betreft een materiële vergissing) heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing van 16 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), van de beslissing tot vasthouding en vrijheidsberoving van 16 februari 2015, en van de mededeling van 12 maart 2015 van de datum van repatriëring, verworpen.

2. Over het kennelijk onrechtmatig beroep en de geldboete

In artikel 2 van voormeld arrest worden de partijen opnieuw opgeroepen teneinde hun standpunt kenbaar te maken inzake het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet):

“Als de Raad vindt dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep verantwoord kan zijn, bepaalt het arrest daartoe een terechttzitting op een nabije datum.

Het arrest wordt betekend aan de partijen.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

De geldboete gaat van 125 tot 2500 euro. De Koning past elk jaar deze bedragen aan ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijsen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere modaliteiten inzake de inning van de geldboete.”

Deze bepaling is een overname van de regeling die voorzien is in artikel 40 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en voorziet in de mogelijkheid voor de Raad tot het opleggen van een geldboete wanneer er sprake is van een kennelijk onrechtmatig beroep. Wat betreft de gehanteerde begrippen kan dan ook zonder meer verwezen worden naar de invulling die de Raad van State aan deze begrippen geeft (Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 0772/001, 25).

Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan afgeleid worden uit het bestaan in hoofde van de verzoeker van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

De Raad van State oordeelde al meermaals dat de geldboete niet alleen van toepassing is op beroepen tot nietigverklaring maar tevens op het administratief kortgeding, met inbegrip van de procedure ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid (RvS 27 juni 2002, nr. 108.527; RvS 31 januari 2003, nr. 115.344; RvS 19 januari 2004, nr. 127.193; zie ook R. STEVENS, Raad van State. Het procesverloop, Brugge, Die Keure, 2007, nr. 801).

Verzoeker heeft middels zijn vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

- een manifest laattijdig beroep ingediend tegen de beslissing van 16 februari 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten;
- een onontvankelijk beroep ingediend tegen de beslissing tot vasthouding;
- een onontvankelijk beroep ingediend tegen de mededeling van de datum van repatriëring.

De wettelijke termijnen voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wat een verwijderingsmaatregel betreft, zijn opgenomen in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de termijn vijf of tien dagen is, terwijl de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend de 25ste dag na de kennisgeving van de

verwijderingsmaatregel. De vordering tegen deze maatregel werd dus wetens en willens buiten de termijn ingediend.

Tegen de beslissing tot vasthouding staat – ingevolge artikel 71 van de vreemdelingenwet – enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van verzoekers verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen open. Zoals reeds gesteld in het arrest nr. 141 003 van 14 maart 2015, wist de raadsman van verzoeker zeer goed dat hiertegen een beroep openstaat bij de raadkamer, aangezien hij dit reeds ingesteld had. Het beroep tegen de vasthouding bij de Raad werd dus wetens en willens op onontvankelijke wijze ingesteld.

Wat de mededeling van de datum van repatriëring betreft, bestaat hierover rechtspraak van de Raad, raadpleegbaar op de website van de Raad, dat dit een niet voor vernietiging vatbare rechtshandeling is. Ook dit beroep is bijgevolg onontvankelijk.

Dit onontvankelijk beroep tegen drie beslissingen, werd ingediend eerst op de Franstalige fax en werd, omdat het een Nederlandstalige zaak betreft, doorgestuurd naar de Nederlandstalige fax waar dit verzoekschrift ontvangen werd op 13 maart 2015 om 16.26 uur terwijl de repatriëring van verzoeker gepland stond op 13 maart 2015 om 19.25 uur.

Verzoeker liet zich bijstaan door een advocaat, dit wil zeggen een beroepsbeoefenaar van het recht en te dezen ook niet onbekend met het vreemdelingenrecht en kan dus niet als rechtvaardiging inroepen dat hij niet vertrouwd is met de wettelijke bepalingen en de rechtspraak dienaangaande.

Hieruit blijkt dat het enig doel van het indienen van dit onontvankelijk beroep, het verhinderen van de geplande repatriëring was.

In casu is de Raad van oordeel dat er sprake is van misbruik van procedure. Daar verzoeker luttele uren voor een geplande repatriëring een vordering bij de Raad instelde waarvan hij wist of moest weten dat deze enerzijds manifest laattijdig was en anderzijds dat de Raad niet de bevoegde instantie was om zich over de rechtmatigheid van de aangevochten maatregel te buigen, en dus kennelijk gedoemd was te mislukken en gelet op de houding van verzoeker en zijn advocaat, is het verantwoord om een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep aan verzoeker op te leggen.

Verzoeker is ter terechtzitting van 24 maart 2015 verschenen noch vertegenwoordigd.

De Raad wijst er evenwel op dat artikel 39/73-1 van de vreemdelingenwet de uitspraak van een geldboete niet afhankelijk maakt van de aanwezigheid in persoon van verzoeker – of nog, zijn vertegenwoordiging – ter terechtzitting.

Het zou immers indruisen tegen de geest van de wet van 29 december 2010 waarbij artikel 39/73-1 werd ingevoerd in de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij zou kunnen ontsnappen aan de financiële sanctie louter door het niet verschijnen noch vertegenwoordigd zijn ter terechtzitting (*cf.* RvS 17 maart 2003, nr. 117.111).

De Raad wijst er op dat het in de huidige stand van de wetgeving niet mogelijk is een geldboete op te leggen aan de advocaat van verzoeker hoewel in deze – gelet op de bespreking hoger – de advocaat van verzoeker geacht kan worden mede verantwoordelijk te zijn voor het misbruik van de procedure.

Het komt de Raad toe om het bedrag van de geldboete te bepalen, met inachtneming van het nadeel dat berokkend werd aan het gerecht, alsook met inachtneming van de financiële toestand van de verzoekende partij. Het komt *in casu* gepast voor om een geldboete van 125 euro op te leggen aan de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Een geldboete van 125 EUR wordt opgelegd aan de verzoekende partij.

Artikel 2

Dit arrest wordt ter kennis gegeven aan de aangestelden van de administratie der Registratie en Domeinen met het oog op de inning van de geldboete.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET